

Մութ գիշերով պատգամը հին կու տայ լոյս.
Անկոյս երկրէն ժրպտէ՛ անոյշ, Ամբի՛ծ կոյս.
Յաւերժական լոյսով՝ ծոցիդ մէջ թաքուն՝
Տէ՛ս Աստուծոյ տաճարն արդէն ողողուն:

Դարե՛ր կ'անցնին. Լոյսը կ'իջնէ յորդառատ
Ձիւնապըսակ կատարիդ, տո՛ւրք Արարատ.
Դարեր կ'անցնին. հազար տաճար ու Սեղան,
Յաշտիշատ եւ դարձեր, ով Մայր Հայաստան:

Ես զոհեալու՜ ճկնճներնբուն բոյրն անգին
Դեռ կը պաշտեմ, դեռ կը խնկեմ երկընթին.
Ինչպէս Ուխտերն ու Շարականն իմ սուրբ Հարց
Այս կըտաւին վըրան յաւերժ մարմնացած:

Դարեր կ'անցնին. ամպ կը պատէ Արարատ
Իմ լոյս վանքեր, տաճարներն են անապատ.
Ա՛հ, ո՛վ պիտի վառէ ջահերն Հայութեան
Ու հըրդե՛նէ սօսեաց անտառը համայն:

Շողակաթ է. — Ամպերու գիրկը բազմած
Տեսիլքն ահա, տեսիլքն ահա, ո՛վ Աստուած.
Պարը կ'երգէ. «Իմ լուս, իմ լուս ու սուրբ կոյս»
Հազար նըւագ, ու բիւր տաւիղն իմ հոգւոյս:

Կը վառի ջահն ճառարուրուրդ տաճարին,
Լոյսերն աղու համբոյրներով կը ձուլուին.
Կոյսն ու ծաղիկ, սէրն ու բաժակ են ահա
Կը խառնուին տեսիլքին մէջ լուսընկայ:

Կը ժպտի կոյսն իր գրկին մէջ ծըրարած
Երկիւնքն ամբողջ ու երկընթի Սէրն—Աստուած.
Սէր կը կաթէ յաւերժալոյս բերերէն,
Սէր կը ծաղկի Մեծիթալայ բոց սրտէն:

Եւ սէրն ու սէր սրտէ ի սիրտ կը հասնին
Ջուր չեն կրցած գրույմը մատներն նկարչին.
Ու Մըխիթար բազկատարած է արբշիւ
Համակ հոգի, և նըւերում է անծիր:

Դարերն անցած, դարերն որ դեռ պիտի գան
Իր հոգւոյն մէջ մարմին կ'առնեն հոգեկան.
Ուխտովն անոնց, խոնկովն անոնց պաշտելի
Մըխիթարի անբիծ հոգին կը հալի:

Եւ հիասքանչ սիրով՝ կ'երգէ զմայլական
«Երանուհի՛ Մարիամ»:

Կը զալարին սիրտ ու քընար, շարական.
Ուխտի տօն է. հոգին մեր ձօն յարածամ
Երանուհի՛ Մարիամ:

Երանուհի՛ Մարիամ
Սէրըդ բուրվառ, սէրըդ ոսկի խնկանոց
Ուր սիրտն իմ հօր կը մըխայ խունկ ոսկեզօծ,
Կրածանի ծըլէններով ամպաշու
Մինչև տաճարն հեռաւոր՝ իմ Հայրերու:

Խաղաղութիւն քեզի, բոյրեր, Հայաստան.
Հին փառքերու նոր երգն հնչէ յաղթական.
Կոյսը ահա, կը դառնայ յոյսն անթառամ
Երանուհին Մարիամ:

Յաւերժական սէզ լեռներուդ կըրանիթ
Կոփէ արձան, կերտէ տաճարը փառքիդ.
Խոնկ և ալօթք թող մըմընջեն կոսական
Երանուհի՛ Մարիամ:

Ուխտի տօն է. — Ահա հոգին մեր ծաղիկ
Փերթ փերթ սրտիդ մէջ կը սփռենք, ո՛վ Մայրիկ.
Թերթ թերթ կ'հալին Ուխտերն ու մեր Շարականն
Երանուհի՛ Մարիամ:

Ուխտի տօն է. — Երբ զոհը մեր ըսպառի,
Ըստուերներուն քով երբ խուսէ լոյսն ոսկի.
Յոյսի ծաղկով մեր հոգիներ քեզ պիտ' գան
Երանուհի՛ Մարիամ:

Ուխտը կատար. — Լոյսերու մէջ անթառամ
Քեզ պիտ' երգենք հայր և որդիք միաբան
Երանուհի՛ Մարիամ:

Յաւերժութիւնն ալ թող կրկնէ յարածամ՝
«Երանուհի՛ Մարիամ»:

Հ. ԵՂԻԱ ՓԵՂԵԿԵՆՆ